

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ โทร. 2068

ที่ ศธ 0527.03.02/0๙๘

วันที่ ๒ กันยายน 2559

เรื่อง ขอส่งรายงานการเข้าร่วมค่ายภาษาฝรั่งเศสระดับนานาชาติ ภาคฤดูร้อน ณ มหาวิทยาลัยฮานอย กรุงเทพมหานคร ประเทศเวียดนาม

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

ตามที่ นางสาวหทัยรัตน์ เสือสมิง รหัสนิสิต 57261985 และนางสาวโสธิดา แสนสี รหัสนิสิต 57261978 นิสิตสาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้เดินทางไปเข้าร่วมกิจกรรมค่ายภาษาฝรั่งเศสระดับนานาชาติ ภาคฤดูร้อน ณ มหาวิทยาลัยฮานอย กรุงเทพมหานคร ระหว่างวันที่ 30 กรกฎาคม - 6 สิงหาคม 2559 ซึ่งจัดโดยมหาวิทยาลัยฮานอย และสำนักงานเอยูเอฟ ในหัวข้อ การส่งเสริมมรดกทางประวัติศาสตร์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน : นวัตกรรมและการสร้างสรรค์ ภาควิชาภาษาตะวันตกขอส่งรายงานการเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว ดังเอกสารแนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

on

(นางสาวศรีสุดา พุ่มชม)

หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันตก

*เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
-เพื่อส่งจรรยาบรรณ ส่งมอบบัตรมอบหมาย
และใบตรวจเช็คการเข้าร่วมค่ายภาษาฝรั่งเศสระดับนานาชาติ
ภาคฤดูร้อน ณ มหาวิทยาลัยฮานอย กรุงเทพมหานคร 30 ก.ค.
- 6 ส.ค. 59
- เสนอต่ออธิการบดีมหาวิทยาลัยฮานอย*

ส่ง: คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

๒๒

๒ ก.ย. ๕๙

๒๒

๒ ก.ย. ๕๙

*นางสาวศรีสุดา พุ่มชม
ค.ร.๙ เพื่อทราบ.*

*๒๒
๒ ก.ย. ๕๙*

รายงานการเข้าร่วมค่ายภาษาฝรั่งเศสระดับนานาชาติ ภาคฤดูร้อน

หัวข้อ Promotion du patrimoine : Innovation et Créativité

หรือ การส่งเสริมมรดกทางประวัติศาสตร์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน : นวัตกรรมและการสร้างสรรค์

ระหว่างวันที่ 31 กรกฎาคม 2559 ถึงวันที่ 6 สิงหาคม 2559

ณ มหาวิทยาลัยฮานอย กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม

โดย

นางสาวหทัยรัตน์ เสือสมิง รหัสนิสิต 57261985

นางสาวโสธิตา แสนสี รหัสนิสิต 57261978

นิสิต สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์

ภายในค่ายฯ มีนักศึกษาจากหลายมหาวิทยาลัย หลายประเทศมาเข้าร่วม ได้แก่ นักศึกษาจาก ประเทศไทย ลาว เวียดนาม กัมพูชา จีนและมาเลเซีย รวมทั้งหมด 73 คน โดยกิจกรรมจัดขึ้น ณ มหาวิทยาลัย ฮานอย ประเทศเวียดนาม

กิจกรรมภายในค่ายนี้น่าสนใจมาก เป็นกิจกรรมที่ทำภายในมหาวิทยาลัย และนอกสถานที่ ที่เกี่ยวข้อง สถานที่ต่างๆ ที่สำคัญและถือได้ว่าเป็นมรดกของฮานอย

- **กิจกรรมกลุ่ม** ทางค่ายฯจะแยกนักศึกษ่ออกเป็น 4 สี คือ เขียว แดง เหลือง และน้ำเงิน โดยในแต่ละสีจะรวมนักศึกษาจากทุกประเทศอยู่ด้วยกัน เพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการพูด การฟัง การทำงานร่วมกับผู้อื่น ผลงานของแต่ละกลุ่มจะออกมาในรูปแบบของวิดีโอ หัวข้อข่าว หรืออาจจะเป็นโปสเตอร์แล้วแต่ว่าจะนำเสนอ ซึ่งหัวข้อของงานจะแตกต่างกันออกไป เป็นการนำเสนอสถานที่ที่สำคัญ โดยจะมีอาจารย์คอยให้คำปรึกษา แนะนำและดูแลตลอดทั้งค่าย
- **การทัศนศึกษาสถานที่ที่สำคัญ ได้แก่**
 - La temple de la literature (หอวรรณกรรมที่เก่าแก่ของฮานอย)
 - La lac de l'Epée restituée (ทะเลสาบคืนดาบ)
 - Le village céramique de Bat Trang (หมู่บ้านที่มีชื่อเสียงเกี่ยวกับเซรามิก)
 - L'Atelier de Hanu (การประดิษฐ์หน้ากากจากหนังสือพิมพ์)
 - Le village Duong Lam (หมู่บ้านเก่าแก่)

- **อาหารการกิน**

ก่อนมาเวียดนาม พวกเราตั้งใจว่าต้องทานอาหารท้องถิ่นให้ได้ ความต้องการนั้นเป็นจริง พวกเราได้ทานอาหารที่นี่ แล้วรู้สึกว่าการอาหารไทยอร่อยกว่าเยอะ อาหารเวียดนามจะมีรสชาติจืด ไม่จัดจ้านเท่าอาหารไทย การทานแต่ละมื้อนั้นจะเน้นทานข้าวมากกว่ากับข้าว สังเกตจากการตักข้าวของคนเวียดนาม

อาหารเช้า ภายในค่ายจะเป็นขนมปังแผ่นทานคู่กับเนย ซอสมะเขือเทศและฮอตดอก หรือจะเป็น "เฟอ" ก๋วยเตี๋ยวเวียดนามที่มีกลิ่นหอมมาก แต่รสชาติจืด

อาหารกลางวันและเย็น บนโต๊ะอาหารจะขาดไม่ได้เลยคือน้ำซุปรี่ที่คล้ายกับต้มจืดบ้านเรา แต่ของเวียดนามจะมีแต่ผักไม่มีเนื้อสัตว์ ผักต้มหรือผักฉาบน้ำมัน ของทอด (ปอเปี๊ยะทอด ไก่ทอด) และเมนูผัดต่างๆ

- **การเดินทาง**

นั่งรถบัสในการไปทำกิจกรรมนอกสถานที่ แต่ถ้าเราอยากไปเที่ยวเองนอกเหนือจากกิจกรรมของค่าย เราสามารถเดินทางโดยการเดิน หรืออาจเป็นรถแท็กซี่ ที่ยากคือคนฮานอยไม่พูดภาษาอังกฤษ ฟังไม่ได้ด้วย จึงทำให้ยากต่อการเดินทาง

- ประสบการณ์ที่ได้รับ

○ เข้าหอพักวันแรก

นักศึกษาไทยที่ไปเข้าค่ายทุกคนจะถูกจับแยกทั้งกิจกรรมกลุ่ม รวมไปถึงการแยกห้องนอน เพื่อที่จะได้เรียนรู้ การอาศัยอยู่กับเพื่อนนักศึกษาจากประเทศอื่นๆ หนึ่งในนั้นจะเป็นนักศึกษาจากประเทศจีน พอเดินทางมาถึง หอพัก คนไทยต่างคนต่างแยกย้ายเอาของไปเก็บที่ห้องตนเอง สิ่งที่เราเห็นเหมือนกันหลังจากเปิดประตู คือ เตียงนอนกลายเป็นราวตากผ้าเต็มไปหมด มีทั้งเสื้อผ้า ชุดชั้นใน กางเกงใน แต่บางห้องจะตากบริเวณหลังห้อง ซึ่งแทบจะไม่มีทางเดิน แขนงเต็มไปหมด แต่เมื่อพอได้เจอนักศึกษาจีน ได้รู้จัก ได้คุยกัน ก็พบว่าพวกเขา น่ารักมาก นิสัยดี พูดเก่ง เป็นมิตรมาก แต่คงเป็นเพราะว่าการใช้ชีวิต การปฏิบัติตัวของเขานั้นถูกปลูกฝังมาไม่เหมือนเรา มีวัฒนธรรม ประเพณีที่ต่างกัน ดังนั้นเราต้องปรับตัวเข้าหากันให้ได้ เรียนรู้วัฒนธรรมของกันและกัน เราก็จะอยู่ร่วมกันได้

○ ครั้งแรกกับการนั่งรถเมล์

เราและเพื่อนคนไทยรวม 6 คน อยากจะออกไปเที่ยว จึงขอให้เพื่อนเวียดนามคนหนึ่งพาไป พอเราเดินออกมา บริเวณหน้ามหาวิทยาลัย เราต้องข้ามถนนไปขึ้นรถเมล์อีกฝั่ง ถนนที่นั่นไม่มีเส้นแบ่งเขต รถทุกคันสามารถวิ่งตรงไหนของถนนก็ได้ นับได้ว่ารถเยอะมาก บวกกับเสียงบีบแตรตลอดทั้งทางดังอย่างกึกก้อง จากนั้น เพื่อนเวียดนามก็พาข้ามถนนไป (เคยมีเพื่อนแนะนำว่า ข้ามถนนที่เวียดนามให้หลับตาเดิน เดินไปเลยโดยไม่ต้องสนใจรถ เพราะรถจะวิ่งหลบเราเอง) ทุกคนต่างร้องหวาดเสียวกันไปตามๆกัน กว่าจะถึงถนนอีกฝั่ง ข้ามถนนว่ายากแล้ว ขึ้นรถเมล์นั้นยากกว่า เมื่อรถเมล์วิ่งมาเทียบท่าประตูก็เปิดออก เพื่อนเวียดนามรีบขึ้น เพื่อนนำเราขึ้นรถ ขณะที่เรากำลังก้าวขาจะขึ้นตาม ประตูถูกปิดพร้อมกับเคลื่อนตัวออกไปทันที คนไทยทั้ง 6 คนต่างยืนงอแง รอดไปแล้วยังไม่ทันได้ขึ้นเลย แถมยังพาเพื่อนเวียดนามของเราไปด้วย ประตูปิดไว้มาก สรุปลุสสุดท้าย เพื่อนคนนั้นต้องลงป้ายหน้า แล้วรีบวิ่งกลับมาพาพวกเราขึ้นรถเมล์อีกครั้งหนึ่ง ครั้งนี้ต่างคนต่างวิ่งขึ้นรถเพราะกลัวจะขึ้นไม่ทันอีก สำเร็จไปอีกหนึ่งภารกิจ เป็นประสบการณ์ที่ลืมไม่ลง ต้องใช้ความเร็ว ความคล่องแคล่วอย่างมาก

○ การเปิดโลกกว้าง

จากการเป็นเพียงแค่นักศึกษาภายในประเทศ แข่งขันกันเองภายในประเทศก็ว่ายากแล้ว พอได้มาเข้าค่ายฤดูร้อนครั้งนี้ทำให้เราเห็นถึงการแข่งขันที่สูงขึ้นไปอีก คือเมื่อเราและนักศึกษาจากหลายมหาวิทยาลัยมาเจอกัน ทั้งของประเทศเวียดนาม ลาว กัมพูชา และที่โดดเด่นคือนักศึกษาจากประเทศจีน ทั้งด้านความกล้าแสดงออก การพูดทั้งภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสเก่งมาก เพื่อเทียบกับคนไทยที่ไม่ค่อยพูด ไม่ค่อยแสดงความคิดเห็น จากการพูดคุยกับเพื่อนคนจีนคนหนึ่ง พบว่าพวกเขาเพิ่งเรียนภาษาฝรั่งเศสได้เพียง 2 ปีนับจากเข้ามาหาวิทยาลัย แต่เมื่อเทียบกับคนไทยเรียนมาตั้งแต่ ม.4 เกือบ 5 ปีแล้ว ยังใช้ไม่คล่องเท่าคนจีนเลย มากไปกว่านั้น พวกเขาเล่าว่า ระบบการศึกษาของเขาจะให้เลือกเรียนไปเลยว่าจะเรียนอะไร คือถ้าเลือกเรียนสายวิทย์ก็เรียนแต่วิทย์ แต่ถ้า

มาสายภาษาให้เลือกเลยว่าจะเรียนภาษาอะไร คือไม่ต้องเรียนวิชาที่ไม่จำเป็นต่อสายอาชีพของเรา เช่น วิชาศึกษาทั่วไป สุขศึกษา เป็นต้น เป็นมุมมองใหม่ๆที่ได้เจอกับตนเอง ยังมีคนอื่นอีกมากมายที่เก่งกว่าเรา จากการไปร่วมค่ายครั้งนี้พวกเราได้รับประสบการณ์มากมาย ทั้งการเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ เรียนรู้การใช้ชีวิต ร่วมกับคนอื่นๆที่ต่างเชื้อชาติ ต่างศาสนา ต่างวัฒนธรรม เราจึงต้องรู้จักปรับตัวเข้าหาผู้อื่นให้ได้ มีความพยายามที่จะพูดภาษาฝรั่งเศสมากขึ้น ได้ใช้กับสถานการณ์จริง เพื่อที่จะต้องสื่อสารให้ได้กับคนอื่นๆ ทั้งการทำงานกลุ่มก็ยังคงแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมาเพื่อช่วยกันทำงาน ได้เรียนรู้วิถีการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ อาหารการกินของคนที่ยานอย และที่สำคัญที่สุดได้มิตรภาพที่ดีจากเพื่อนต่างสถาบัน ต่างเชื้อชาติไว้เป็นความทรงจำ

รูปประกอบ

